

KATOLIK POLSKI

„KATOLIK POLSKI“ wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje na miesiąc 3.— zł.

Redakcja i Administracja:
Katowice, ul. św. Stanisława 4.

TELEFON 1414.
P. K. O. Katowice 304.540.

ZA OGŁOSZENIA płaci się 15 groszy za wiersz milimetry. Wiersz reklamowy 60 groszy. Na pierwszej stronie 80 groszy.

Nr. 125

Katowice, niedziela 2-go czerwca 1929.

Rok V

O cześć „niewinnie straconego“.

Neustrelitz. (Pat.) Po powrocie z Pallingen, gdzie odbyła się wizja lokalna, sąd w dalszym ciągu przesłuchiwał oskarżonych Nogensów. Wzięta w ogień krzyżowych pytań Källerowa próbowała odwołać wczorajsze zeznania, obwiniając ponownie Jakubowskiego jako jedyne sprawcę mordu. Ta taktyka spotkała się z energicznym protestem ze strony prokuratora, który podkreślił z oburzeniem fakt cofania się oskarżonej z dotychczasowych zeznań.

Frytz Nogens obciążał dziś dalej swego brata Augusta, zeznając, że po wypuszczeniu z więzienia przez nadprokuratora Müllera spotkał się w tłumionym miejscu z Augustem Nogenssem i że obaj omawiali szczegółowo plan postępowania w razie, gdyby wyjść miały na jaw jakieś szczegóły mordu.

Ogólne wzruszenie wywołało na sali oświadczenie oskarżonego, że namawiał on w czasie tego spotkania do zwalnia całej winy na Jakubowskiego, któremu jako nieżyjącemu i tak to już nie może zaszkodzić.

Wielkie wrażenie wywarło zeznanie pierwszego w tym procesie świadka pastora Buhrego, do którego parafii należała wieś Pallingen. Świadek wyraża się o Jakubowskim korzystnie oświadczając, że nie wierzy zapewne-

niom oskarżonej Källerowej, jakoby dla wnuków swoich odczuwała jakieś przywiązanie i stwierdzając, że zaniebdywała ona i głodziła dzieci swej córki.

Pastor Buhre oświadczył, że rozmawiał z Jakubowskim po rosyjsku, ponieważ porozumienie się z nim w języku niemieckim było niemożliwe. Na podstawie dokładnej znajomości — mówił świadek — uważam za rzecz bezwarunkowo wykluczoną, aby Jakubowski rozumieć mógł tok przewodu sądowego, prowadzonego w języku niemieckim.

Do obu sierot Jakubowski odnosił się z wielkim przywiązaniem, przyznając się do odpowiedzialności za smutny ich los. Świadek rozmawiał z Jakubowskim po zamordowaniu małoletniego Ewalda i wzywał go do przyznania się, o ile faktycznie popełnił ten mord. W rezultacie pastor Buhre podkreślił wrażenie, że Jakubowski nie brał czynnego udziału w mordzie, i że możliwe jest tylko, iż wiedział o dokonaniu morderstwa.

Na wniosek przedstawiciela powództwa cywilnego, Brandta, sąd uchwalił przesłuchać w charakterze świadka b. ministra sprawiedliwości przy rządzie meklenburskim, dr. Hustaedta, który w swoim czasie odrzucił prośbę o ułaskawienie skazanego na śmierć Jakubowskiego.

Ile Niemcy zapłacą?

Berlin. (Pat.) Korespondent paryski „Voss. Zeitung“ oblicza sumę świadczeń niemieckich na podstawie planu Younga na 36 miliardów marek, zamiast 39 miliardów, których żądali aljanci w swoim memorandum, i wobec 42 miliard. w planie Davesa. Z tych 36 miliard. Niemcy płacą zresztą z własnych środków tylko 33 miliard. Co do pozostałych 32 rat rocznych (w wysokości przeciętnej 1 miliard. 700 milion. marek), Niemcy obejmować będą tylko gwarancje.

Berlin. (Pat.) Biuro Wolffa donosi z Paryża, że rokowania, toczące się pomiędzy delegacjami w sprawie zastrzeżeń niemieckich, wydają się być w tak pomyślnym stanie, że można spodziewać się porozumienia.

W sprawie obligacji kolejowych Rzeszy spodziewane porozumienie, jak zapowiada Biuro Wolffa, zmierza ku zniesieniu hipoteki na kolejach niemieckich, z wyjątkiem obciążenia 643 milionami marek.

W sprawie moratorium, rokowania toczą się w tym kierunku, że zastosowanie moratorium w płaceniu zobowiązań niem. zostanie uzależnione od poprzedniego zastosowania w ciągu określonego czasu moratorium transferowego.

Sprawa likwidacji mienia niem., która nie mogła być dotychczas uregulowana, zostanie prawdopodobnie pozostawiona do decyzji rządów.

Niejasne są, jak twierdzi Biuro Wolffa, dwie ważne kwestie, miano-

wicie sprawa 21 ostatnich rat planu Younga, przy których jednak przyjęta została zasada, że okres ten stanowić będzie wspólną kwestję wszystkich mocarstw zainteresowanych, oraz druga kwestja, t. j. wysokości części rat rocznych, nie korzystającej z ochrony transferowej ani moratoryjnej.

Berlin. (Pat.) „Voss. Ztg.“ twierdzi, że kwestja ostatnich 21 rat należy do najbardziej spornych zastrzeżeń Niemiec. Delegacja niem. w dalszym ciągu żąda, aby do pokrycia tych rat zaliczone zostały te sumy, które Polska i państwa Małej Ententy winno są aljantom na podstawie traktatów pokojowych, jako odszkodowanie za przejęcie przez te państwa majątku państwa niemieckiego i austriackiego. Sumy te, jak podkreśla korespondent „V. Ztg.“ z Paryża, przewyższają znacznie wysokość sum, potrzebnych na zlikwidowanie długów aljancików.

Korespondent paryski „Berl. Tageblattu“ podkreśla specjalnie wybitną rolę, jaką odegrali w doprowadzeniu do kompromisu cyfrowego delegaci amerykańscy Yong i Morgan, którzy zaangażowali cały swój autorytet w akcję, zmierzającej do porozumienia. Przez ową interwencję Morgana cały plan płatniczy Younga, jak twierdzi korespondent „B. T.“, uzyskał poparcie finansjery amerykańskiej, która i tak będzie musiała odegrać doniosłą rolę przy wykonywaniu tego planu.

Czem są Banki Ludowe?

Rola i znaczenie spółdzielni kredytowych w życiu gospodarczym Polski są dobrze wszystkim znane; bez nich powstałyby dzisiaj trudności przy różnych zamierzeniach gospodarczo-finansowych ucierpiałaby bezprzeecznie mozolnie zmontowana misterna struktura oddziału i rozprowadzenie kredytu. Dzisiejszy system zasilania kredytem warstw średnich, słabych finansowo, nie da się bez większych wstrząśnień zastąpić innym. Przeciwnie należałoby sobie życzyć, by system ten w większej mierze niż dotychczas, był wykorzystywany przez zainteresowane banki i instytucje państwowe. Posługiwanie się spółdzielniami kredytowymi tylko wówczas, gdy niema innej instytucji kredytowej w danej miejscowości lub okolicy, dowodzi pewnego protekcjonizmu kosztem sprawności i skuteczności akcji kredytowej, nie zbliżając temsamem sprawy do celu.

Spółdzielnie kredytowe, to przeważnie instytucje drobnego kredytu, przystępne dla wszystkich warstw niezamożnych, nie wyłączając chałupnika i robotnika, dla których osiągnięcie kredytu we większych bankach państwowych, czy akcyjnych, jest z reguły utrudnione i niejednokrotnie wręcz niemożliwe, już choćby z uwagi na większe koszty (zbyt oddalone stałe miejsce zamieszkania, kosztowne liczne formalności etc.) To jest jedna strona nader pożytecznej działalności spółdzielni kredytowych; drugą stroną niemniej ważną jest krzewienie oszczędności, zbieranie wkładów oszczędnościowych — nieraz z własnymi ofiarami połączone w najdalszych zakątkach kraju, po wsiach i miasteczkach, uprzystępniając te liczne, a tak pożądane grosze naszemu życiu gospodarczemu.

Ożywiona działalność w jednym i drugim kierunku rozwijają znane szerszemu ogółowi banki ludowe na Górnym Śląsku, cieszące się dużym kredytem moralnym i posiadające chlubną tradycję. Czy potrzeba wspominać o ich wpływie na kształtowanie się życia gospodarczego narodowego w czasie niewoli? I dzisiaj jeszcze tejsze banki ludowe, położone na zagrożonych przez żywioł niemiecki i kapitalizm wrogi kresach zachodnich, obok swych zasadniczych zadań kredytowania członków i gromadzenia oszczędności, odgrywają rolę bastionów dla polskiego drobnego przemysłu, handlu rzemiosła i rolnictwa, służąc w ten sposób Polsce.

Czynnością już postronną, niemniej z uwagi na jej moralne znaczenie ogromnie doniosłą, jest kształcenie masy dorosłych obywateli w różnych praktycznych dziedzinach życia przez udzielanie rad i wskazówek członkom, która to czynność kierownicy banków ludowych pełnią ochoczo i honorowo, przekonani, że dobrze służą sprawie. Członkowie zarządów nie są jedynie suchymi biurokratami lub kasjerami, lecz są doradcami życiowymi z zakresu praw, podatków, rolnictwa, konjunktur, możliwości finansowych i rozwoju przedsiębiorstw swych

członków. Wszystko to składa się na popularność banków ludowych, na G. Śląsku wysoce ugruntowaną.

Ostatnio objawiła się agresywność obywateli języka niemieckiego w zakładaniu podobnych spółdzielni na tut. terenie, idąc śladem naszych dawniejszych metod pracy (tworzenie gęstej sieci banków ludowych dla walki z wojującym hakatyzmem na ziemiach b. dzielnicy pruskiej). Nie chcąc dać się wyprzedzić jak niemniej dla sparaliżowania zamiarów niemiecko-żydowskich, tworzy się obecnie przy warunkach sprzyjających nowe banki ludowe, które ostatnio powstały w Szarleju, Mysłowicach, Żorach, Rydułtowach i Knurowie. Istnieją na G. Śląsku podobne nazwą banki ludowe niemieckie, używając też firmy: Śląski bank ludowy, niejednokrotnie tam, gdzie działa bank ludowy polski. Przestrzega się więc społeczeństwo polskie przed maskującymi się spółdzielniami niem. Każdy obywatel winien sobie uświadomić, czy bank, z którym pracuje jest polskim. Ostatnio dla odróżnienia przybierają spółdzielnie kredytowe polskie, o których tu mowa, należące do rewizyjnego (Patronatu) w Poznaniu i opierające się o Bank Związku Spółek Zarobkowych, przymiotnik: „Polski B. L.“

Starsze banki ludowe bez wyjątku zrobiły w roku ubiegłym wielkie postępy, a niektóre z młodszych osiągnęły nadspodziewanie dobre rezultaty. Najwięcej pocieszającym objawem jest przyrost wkładów oszczędnościowych i w rachunku bież. o 93,36% w ciągu jednego roku. Z radością również witać należy znaczny wzrost kapitałów własnych, zwłaszcza wpłaconych udziałów. Ostatecznie zrozumiano, że większy kapitał własny jest konieczny, dający przytęm różny przywileje (rozszerzenie kredytów w bankach, zdobycie pewnych koncesyj w Min. Skarbu).

Siła banków ludowych jest odpowiedzialność nieograniczona, będąca podwaliną zaufania deponentów, a równocześnie nakładająca nietyle już ściśle określony prawny, ale daleko większy moralny obowiązek na władze banku i poszczególnych członków do wyteżonej akuranej pracy i kontroli.

Licznym bankom nadała Naczelna dyrekcja Banku Polskiego „zastępstwo dla inkasa weksli“ tej instytucji (Pszczyna, Wielkie Hajduki, Nowa Wieś, Wodzisław, Siemianowice), zaś Polski bank lud. w Wodzisławiu jest „Placówką techn. Państw. Banku Rolnego“. Dowód to sprężystości i dobrej organizacji banków ludowych oraz zaufania, którym słusznie się cieszą. Bardzo silnie rozwija się w niektórych bankach ludowych dział inkasowy. Charakterystycznym jest, iż dokumenty skierowywane są z najdalszych stron Polski do banków ludowych z pominięciem banków akcyjnych i innych większych instytucji finansowych: tak dalece sugeruje nazwa „bank ludowy“.

K. Świdorski,
dyr. banku.

